

rettere, end at naar man har indført en saadan Kontrol som Stempling, maa der betales for denne Stempling, hvis Kommunen ikke vil bære Udgiften dertil. De Vedkommende maa betale Afgiften foreløbig, men de, der kjøbe Flæsket, komme vel nok bagefter til at betale den. — Jeg antager nemlig, at naar det ærede Medlem talte om Svinene, mente han Flæsket. De Vedkommende, der betale Afgiften, regne den naturligvis med. Sagen vedkommer imidlertid, som sagt, ikke mig, og jeg tror ikke, at jeg vil kunne befatte mig med at gaa ind paa det. Det ærede Medlem, der først havde Ordet i denne Sag, viser sig at være en Tilhænger af disse for Kjøbenhavn etendommelige Institutioner, disse Institutioner, der saavidt jeg veed, var eneستاende for Kjøbenhavn, de forhenværende Løssepladser, som vi nu have faaet Bugt med. Det ærede Medlem er aabenbart meget indgaaet i disse Løssepladser, og det gjorde ham meget ondt for Svinene, der i sin Tid bleve nedflaaede paa Løssepladserne. Jeg skal erkjende, at der blandt disse Svin var nogle, der ikke vare angrebne af Sygdommen, men efter at nogen Tid var gaaet, og man havde set lidt derpaa og holdt det hen og set, om det ikke var muligt at stille sig af med dem paa almindelig Maade og faae dem affatte, ville ærede Medlemmer erindre, at man fra alle Sider, ogsaa fra dette Things Side, var meget hidtig paa, at vi skulde stille os af med disse Svin, og saa gjorde vi det, uanset at nogle af dem vare raske. Forøvrigt var der ikke meget ved dem, enten de vare raske eller syge, og jeg tror, at de Vedkommende have været ganske godt tjente med at faae dem realiserede paa den Maade, som det skete. Det ærede Medlem anker over, at man nu vil søge disse Bestemmelser gennemførte paa ny og have dem staaende indtil der kommer en almindelig Lov om smitsomme Sygdomme blandt Husdyrene. Hvilken Værighed man vil give en saadan Lov, er mig ikke om at gjøre, men det forekommer mig naturligt, at man foreslaar, at den skal gjælde, indtil vi en Gang faae vedtaget en almindelig Lov om smitsomme Sygdomme blandt Husdyrene. Det, der er mig om at gjøre, er at faae en Lovhjemmel, thi jeg kan ikke undvære den. Jeg maa tilstaa, at jeg er noget mistroelig ved det ærede Medlems Udtalelse om, at det nu skulde være endnu værre, end da vi havde Løssepladserne med Svinene. Den Gang troede jeg, at det var almindelig anerkjendt, at det var saa galt som muligt, og at der var en stærk begrundet Opinion mod disse Løssepladser, som jeg tror var fuldstændig berettiget.

Det ærede Medlem vilde knap vide af, at vi have haft en saadan Sygdom. Ja, jeg veed godt, at Udstillige have tvivlet derom. Jeg begriber det ikke, men jeg vil sige, at hvis man ikke havde grebet ind mod denne Sygdom som man gjorde, vilde det have haft høist fordærvelige Følger. Om Kjøbenhavn nu er i Stand til paa passende Maade at ordne sit Dagrenovationsvæsen, veed jeg ikke. At Dagrenovationen kan have Værdi som Sjødning, naar den faar en passende Behandling, betvivler jeg ikke, og at der vil være Rotter i den, enten man har aabne eller lukkede Beholdere, er mig fuldkommen klart. Jeg tvivler ikke om, at det vil koste at blive af med Dagrenovationen, naar man ikke kan sælge den til Folk, der holde Svin, men saa maa Vedkommende troste sig med, at Kjøbenhavn har mange Aar haft et meget tvivlsomt Privilegium paa at anvende sin Dagrenovation paa en Maade, som det næppe er sket andetsteds. Jeg fastholder, at hvad der skete i Fjor var rigtigt, og jeg vil modig være stillet saaledes, at jeg ikke vedblivende kan stride ind imod enhver Løsseplads. Giver man ikke Loven, er jeg overbevist om, at disse Løssepladser, som ere saa sympatiske for det ærede Medlem, staa op igjen efter det 1ste Januar, jeg tror ikke til Gavn og Glæde for Hovedstadens Befolkning eller for den øvrige Befolkning i Landet. Jeg haaber ikke, at man vil følge den af det ærede Medlem anviste Vej. Det ærede Medlem mener, at Regjeringen, Veterinærerne og andre kloge Mennesker dog er Gang maa blive klare paa, hvad Svinedifteritis betyder. Jeg vil sige det ærede Medlem, at det er man paa det Klare med for adskillig Tid siden. Hvis Noget siger noget Andet, maa jeg bede det ærede Medlem betragte det som Fabler. Man er fuldkommen, baade videnskabelig og praktisk paa det Klare med, hvorledes denne Sygdom udtreder sig, hvad den bethyder, og hvilke Farer, der ere forbundne dermed. Den kan ganske vist antage forskjellige Former, men det er ikke sandsynligt, at den i al sin Form har været til Stede her tidligere, som det ærede Medlem nævnte, og det forekom mig, at Enhver, som kan huske en lille Smule af, hvorledes Forholdene vare i Fjor, og hvorledes denne Sygdom da bredte sig, saa Svinene døde som Fluier, selv om enkelte bleve sparede, maa erkjende, at det var et virkelig Unde. Jeg haaber, at vi forholdsvis let have faaet Bugt med den, i alt Fald i det Væsentligste, og jeg vilde da finde det usvarligt, om man undlod at forny den Lov, som blev givet i Fjor af Rigsdagen. Derfor haaber jeg, at denne Lov, selv om det